üks aus mees on, kui ta agga olleks wallale ollewad, et ta woiks se eest murretseda. Heitke siis armo mo issa peäle, ja wotke mind issa assemele wasto! se läbbi sai nüüd herra südda katkimurtud, sest temmal olli üks wägga örnsüdda, et ta näggi, kuida üks laps nenda wägga armastas omma issa, ja tahtis isse keik issa assemel kannatada. Herra isse nuttis ja ütles: touse ülles mo poeg, so issa on lahti ja so omma! ta peab mitte ükspäinis sest wöllast lahti ollema, waid minna tahhan weel peälegi, keik mis mul on temmale anda, et ta woib jälle ueste kaupelda ja nenda heasti ellada. Ma tahhan tedda auustada se eest, et ta nisuggused lapsed on kaswatand, kelle üks sesuggune meel on, mis au sees peab petud saama. Ja sinnul, mo poeg! annan ma keik mo warrandussed ja sedda mis mul weel paljo kallim ning armsam on, kui keik warrandussed, se on: mo ainus tüttar; sedda pead sa ennesele prauaks wötma. Lähheme nüüd öige ussinaste wangitornis et so issa woib ennast römustada, et sa terwe olled ja woora maalt taggasi tulnud. Kuulgo temma nüüd so omma suust, et sinna olled tedda wabbaks teinud, ja minna tahhan sedda römo maitsta, kuida temma so kaela ümber langeb, ja sind önnistab. — Ta tousis maast ülles, tännas Jummalat ning herrat, et issa olli lahti saanud, ja silma pissarad langsid römo pärrast ta palle pealt maa peal. Nemmad läksid siis ka mollemad wangitornis ja poeg hakkas warsi issa kaela ümber ning ütles! armas issa, tännage Jummalat, sest se herra on ni helde olnud ja teid lahti lasknud, nüüd ollete wölla alt ärra! Issa kohkus essitekse nenda, et ta es sai